

El vell, el mar, la independència

«No hi crec, en aquest independentisme màgic que obvia les injustícies més flagrants. No tots els mals vénen de Madrid, que també. Hi ha governants ineptes (si no traïdors) ben nostres» | «Si ens deixem rosegar la independència per l'avidesa sense límits dels taurons de les finances, de la policia, de la mal anomenada justícia (...) la independència, si arriba, només serà una enorme espinada de peix mort»

Spencer Tracy, en una escena de la versió cinematogràfica d'«El vell i el mar» de 1958

Si hi ha una paraula desacreditada, traïda, arrossegada i prostituïda, aquesta és democràcia, fins al punt que, si algú et diu que és demòcrata, instintivament ja rumies què et vol amagar darrera una paraula el significat originari de la qual és tan bonic, però ara mateix tan rebregada.

Crec que està passant una cosa semblant amb pandèmia, que s'està convertint en l'estora sota la qual anem escombrant les llibertats perdudes, les ineptituds polítiques, les retallades sanitàries inassumibles i letals.

I em fa por que no ens comenci a passar també amb una de molt estimada: independència. Que no hi ha justícia social? La solució és la independència. Que la gent no té casa, no té llum, no té feina, no té menjar? Independència i, mentrestant carreguem-nos de paciència.

- Hem perdut tots els drets? Hem passat de precaris a esclaus? Hem de fer una vaga?
- No, ara no, que hi ha pandèmia.
- No, ara no, que tot s'arreglarà amb la independència.

Sincerament: no hi crec, en aquest independentisme màgic que obvia les injustícies més flagrants. No tots els mals vénen de Madrid, que també. Hi ha governants ineptes (si no traïdors) ben nostres; hi ha empresaris que etiqueten en català però maltracten treballadores i treballadors, sense cap vergonya. Hi ha cops de porra estatal i altres de catalana, que fan el mateix mal. Hi ha represaliats i represaliades amb acusació de la Generalitat que, alhora, els atorga medalles insultants.

A *La metamorfosi*, aquesta narració magistral de Kafka, Gregor Samsa es desperta un matí convertit en un escarabat monstruós, però encara rumia com podrà vestir-se, com agafarà el tren, com arribarà a la feina que el té esclavitzat.

I a *El vell i el mar*, de Hemingway, el mariner Santiago, vell i mig cec, pesca i arrossega un peix enorme que acaba rosegat de taurons, i arriba a port només amb una enorme carcassa blanca.

Doncs, això. Si ens deixem rosegat per l'avidesa sense límits dels taurons de les finances, de la policia, de la mal anomenada justícia; si afirmem que tots som immigrants, iguals, però alguns ho són més que els altres; si no lloguem els pisos a segons qui, que ve del sud i no del nord enllà dels poetes; si afirmem que la llengua ha de ser d'inclusió i no d'exclusió però permetem els *ghettos* i volem fer encara més pisos al mig de les places; si els desnonaments continuen i ens n'anem a dormir tan amples... la independència, si arriba, només serà una enorme espinada de peix mort.

Encara hi som a temps. La justícia social, ara! La independència, des de baix, a l'esquerra.